

DÓRA GABRIELLA SÓS

Budapest, Hungary

AFTERNOON AT THE BLOCK

Blades over the blue:
zigzagging silver edges.
Flying fishes rise
above the blocks.

Boring Sunday afternoons:
laying on the stained velour sofa,
staring at the tiger stripes of the shutters,
and inhaling the smoke dreamily.

Mom is fumbling in the kitchen:
coffee grounds to trash,
chairs pushed around,
the broom's head is bumping into the table.
Bells chime among the poplars,
muffled „it's our 5 o'clock news”.

DÉLUTÁNI PANEL

Szikék a kék fölött:
cikázó ezüst élek.
Repülőhalak emelkedése
a tömbházak fölött.

Unalmas vasárnap délutánok:
elnyúlok a foltos szövetkanapén,
nézem a redőny tigriscsíkjait,
szívom a cigaretta füstjét.

Anyám a konyhában matat:
zacc a szemetesbe,
a székek tologatása,
a seprűfej ütődése az asztal lábain,
a harangszó átrág a nyárfaleveleken,
az „öt óra, híreket mondunk”.

50, 500, 5000 football games;
the games of twenty years: dad's TV head,
the shape of his arse ass in the living room's armchair.
The whistles, the free kicks, the leaves,
referees, goals – all of which don't see
the woman –
the woman naked,
the woman in make-up,
the woman washing the dishes,
the woman at work,
the woman in pain,
with three heavy bags, fading.

Ötven, ötszáz, ötezer focimeccs;
húsz év focimeccsei: apám képernyőfeje,
segge nyoma a nappali fotelén.
A rúgások, a sípszók, a ziccerek,
a bírók, a gólok, amik nem látnak
asszonyt –
asszonyt a meztelenségben,
sminkelt asszonyt,
asszonyt mosogatás közben,
a munkaidők asszonyát,
a fájdalmas asszonyt,
a nő három szatyrát,
a beesteledett asszonyt.

Paragliders are circling by the hillside:
gliding on the slopes' wind,
dragging the boring afternoon behind.

There's a porn mag in the drawer, the pics are hairy.
Oh, those sweet, sweet 90's!
trading basketball cards behind the school,
beating the shit out of little Adam.
Little Adam was bashed all the time.
Little Adam flew without an engine,
with rigid wings, turned green,
begging in despair.
The swordfish targeted him,
and little Adam was swimming,
flying through the sky...
...by the time he hit the ground
his fins were covered in red.

Siklóernyők köröznek a hegy oldalán:
siklanak a lejtőszéllel,
és farkukon cibálják az unalmas délutánt.

A fiókban pornómagazin, szőrösek a képek.
Azok a '90-es évek, azok a '90-es évek!
a sulis mögötti kosárkártyák,
az Ádámka verése.
Ádámkát mindig verték.
Ádámka repült hajtómű nélkül,
merev szárnyal, zölden,
félve és könyörögve.
Ahogy a kardhal kinézte,
Ádámka úszott,
Ádámka repült az égen...
...véres volt az uszonya
mire a felszínt elérte.

The guests are swarming in the flat.
My dad's in mask, my mom's in mask,
everybody laughs. „We're having fun”,
„Have another one”: toasts and cheers.
They are never going to leave...
Dull questions instead:
„How're things at school?” and
„What's up with the teachers?”
I couldn't care less.

The sun is setting.
Little Adam has touched ground.
The car finally leaves,
the fishes dive back to the water.

The block is sultry, mom's sweat stinks.
We open the windows after uncle George,
the sour cabbage, the Napoleons,
we air the whole macabre theater.

A vendégek topogása.
Ahogy apám maszkban, anyám maszkban,
a röhögések. A „Jaj, de jól érezzük magunkat”,
az „Igyál még egyet” vedelések.
Hát soha nem indulnak?!
Hülye kérdések helyette:
„Hogy megy a sulis?” meg
„Hogy vannak a tanarak?”
Le se szarom az egészet.

A nap leszáll.
Ádámka a földön.
A lakókocsi tovagördül,
oldaliránt vízbe esnek a halak.

Befülledt a panel, anya izzadságszagú.
Kiszellőztetjük a Gyuri bát,
a kelkáposztát, a krémet,
kiszellőztetjük a vendégséget.

Dad is the stench on the balcony,
dad is the thrown-away cigarette butt.
Mom is the fatigue who picks up the butts.

The stained velour sofa is rocking the boy
as he dreams about little Adam.
The flying fish crosses the sky
like a shining silver blade.
The swordfish aims at him all the time
and he flees in every form.
His fears cluster underwater:
*Is he the fish who flies
or the fish who hunts?*
While the hunter and the prey
are circling around each other,
time seems to stop.
And maybe it truly does –
only the years are just whooshing by.

Apa a bűzölgő erkély,
apa a tövig szívott cigi.
anya a fáradtság, ami utána szedi a csikket.

A foltos szövetkanapé ringatja a kamaszt,
míg az Ádámkáról álmodik.
A repülőhal úgy szeli az eget,
akár egy villódzó, szürke szike.
A kardhal egyre szemet vet rá,
és az állandóan menekül.
Félelmei rajba verődnek a víz alatt:
*Ő a hal, aki száll,
vagy a hal, aki bánt?*
Míg a préda és a vad
egymás körül forog,
mintha megállna az idő.
S talán tényleg áll – csak közben
az évek elröppennek némán.

FLICKERING CITY COLORS

Why do the skyscrapers loom
through the smog
like obelisks of shared loneliness?
Sphinx-like obstacles on the road.
Not one city with strobe lights
or a collage of radical ideas
can save us from the lions
which are chasing each other in our mind's cage.

VIBRÁLÓ VÁROSI SZÍNEK

Miért türemkednek elő
obeliszkként a szmogloból
közös magányunk felhőkarcolói?
Szfinxek akadályozzák az utunk.
Sem a radikális elvek kollázsa,
sem a stroboszkóp város
nem ment meg senkit
az agyunk ketrecében küzdő tigrisektől.

Membranes are not castle walls
to stop the fusion between
parts of the system,
but they let us flow
within our own limits
against the toxicity of the self.
Neither deserts, neither cities
can bring absolution
to the hyphenated man.

A membránok nem erődök,
hogy útját állják a fúciónak
a rendszer részei közt,
hanem saját rendszerükön át
áramoltatják a részeket,
ellenállva az én toxikológiájának.
Sem sivatag, sem városok
nem hoznak feloldozást
a rendszeridegennek.

'Ye who enter, abandon all hope,'
as a cosmonaut would say
on a Medium City Orbit
raging with a scintillating satellite head.
'Our fate is woven by a pair of synesthetic hands,'
he would say some other day,
while the mystical smog
swallows up his crazy neon silhouette.

„Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel”,
ahogy egy kozmonauta mondaná
város körüli pályára állva,
dühös, vibráló szatelitfejjel.
„Szinesztéziás kezek szövik sorsunk”,
mondaná más napon,
miközben felfalja a misztikus füstköd
őrült neonsziluetttjét.

CLEARING OF WORDS

The labyrinth has no name,
only wandering walls.
I can recall: once I was whole,
now a fragment, yet unnamed.
I study the paths,
I share knowledge with the stone,
I seek the wisdom of the earth and the sky,
in the cracks I'm looking for my place.

Now I'm a mind: a seed torn from the whole,
confined to the meat, intense. A toy of time
on the curved back of a grain.
The storm scratches on the borders of men.
A Lightning draws cold light between me
and the other dense faces.
We are many, ever so many,
we are transitioners in metamorphosis.

SZÓIRTÁS

A labirintusnak nincs neve,
Csak vándorló falai.
Emlékszem, egyszer teljes voltam,
most egy töredék, amire keresem a szót.
Tanulom az ösvényeket,
együtt gondolkodom a kővel,
faggatom a földet, az eget,
a közők között keresem a helyem.

Most tudat vagyok: ősegységből leváló mag,
testbe zárt, tömör. Az idő játékszere
egy homokszem hajlott hátán.
Ember és ember határán reszel a vihar.
Villám karcol hideg fényt közém
és a többi tömbösödő arc közé.
Sokan vagyunk, nagyon sokan,
és mindannyian csak átvonulóban.

With blank stump-eyes I observe
the clearing of words, the fragmented I's.
Their map is similar, but they all lack a center.
They all perceive the expanding space in a different way,
and all of them are lost in various ways.
I resolve to build a tower: I want to see the landscape.
Climbing on the backs of others
I gain the knowledge... Until my weight pulls me back.

A crack, then falling. The ground is hard.
The last thing I see is the sky: it's wide and calm.
A cool revelation: there's no distance between self and self.
I am the labyrinth and I was the storm.
I've built all the walls,
and the landscape changed within me:
I wanted a way out of myself.
Leaving the meat behind, there are no walls of words left.

Üres tönkszemekkel figyelem a szóirtást,
a szilánkos éneket. Térképük hasonló,
de egyiknek sincs közepe.
Mind másként látja a táguló teret,
és mindegyik másként elveszett.
Elhatározom: tornyot emelek,
láttni akarom a tájat. Mások hátára hágvá
halmozom a tudást... De a súlyom visszahúz.

Reccsenés, majd zuhanás. A föld kemény.
Az eget látom utoljára: széles és szelíd.
Hús felismerés: nincs táv én és én között.
Én vagyok a labirintus, én voltam a vihar.
Én emeltem az összes falat,
s bennem rendeződött át a táj:
magamból kerestem a kiutat.
A húst hátrahagyva már nincsenek szófalak.

The learning minds are sparkling
on the ever-seeing Onenesses exploring eye,
and the eye drinks up that knowledge.
Every being on this Earth is only a blink
in the full-speed ride of existence.
That's how the universe learns: it lives through us.
And when it'll have outgrown itself,
a more wondrous unity will unfold ahead.

A tapasztaló tudatok felszikráznak
a mindent látó egység pásztázó szemén,
és a szem magába issza a tudást.
Minden földi lét egy villanás
a lét végsebességű gondolatai közt.
Az univerzum így tanul: általunk él.
És ha meghaladta önmagát,
feltárul előtte egy még csodásabb egység.

More poems and info at

SOSDORAGABRIELLA.HU